

KONKORDAT SZKARŁATU I ZŁOTA

zawarty pomiędzy Patriarchatem Lewosławia a Koroną Krulestwa Multikont, Królestwem Azurii, Zachodnim Imperium Felorków, Wielkim Egzarchatem Omyrii i Zakonem Templariuszy Adanosa

dotyczący jednolitego usankcjonowania ustroju Świętego Kościoła Lewosławia

podpisany 11.05.2026 r. w Narathorze

Niniejszym Konkordatem Szkarłatu i Złota państwa lewosławne, tworzące do tej pory luźny związek państw o wspólnej religii lewosławnej, związanych niejednolitymi traktatami i rozproszoną nomenklaturą, ustanawiają jednolity ustrój Świętego Kościoła Lewosławia w duchu struktury federalnej.

ROZDZIAŁ 1

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Art. 1. 1. Święty Kościół Lewosławia, zwany dalej Kościołem, jest wspólnotą wiernych i uduchowionych, żyjących wedle wartości nadanych przez boskiego opiekuna Kościoła Naratusa oraz zgodnie z wolą Piątki.

2. Kościół kroczy drogą swego założyciela, Pierwszego Patriarchy Artrupa I Wybranego, realizując misję szerzenia mądrości i mocy bogów w Feloroście.

3. Kościół opiera swoje istnienie na jedności dogmatycznej, zachowując elastyczność strukturalną poprzez model federacyjny.

Art. 2. 1. Święty Kościół Lewosławia stanowi federację autonomicznych jednostek kultu i administracji.

2. W skład Kościoła wchodzi:

1) Patriarchat Lewosławia – pełniący rolę Stolicy Kościoła i Centrum Jedności, położony w Świętym Państwie-Mieście Narathorze.

2) Kościoły Narodowe – suwerenne lub autonomiczne wspólnoty, posiadające własną podmiotowość prawną i administracyjną, działające w ramach struktur państw-stron Konkordatu.

Art. 3. 1. Patriarchat Lewosławia zostaje uznany za nadrzędny wzorzec tradycji i teologii dla całej federacji.

2. Patriarchat Lewosławia jest gwarancją kontynuacji Kościoła oraz stanowi źródło autentyczności kultu.

3. Cały Kościół winien kierować się ścieżkami wyznaczonymi przez Patriarchę Lewosławia.

Art. 4. Nadrzędnym celem Kościoła jest koordynacja działań na rzecz wiary lewosławnej przy jednoczesnym poszanowaniu lokalnych uwarunkowań społecznych i historycznych narodów ją tworzących.

Art. 5. 1. Naczelnymi organami Kościoła są:

- 1) Patriarcha Lewosławia;
- 2) Rada Ekumeniczna;
- 3) Rada Pięciu Promieni;
- 4) Kolegium Doktrynalne;
- 5) Trybunał Boskiej Sprawiedliwości;
- 6) Trybunał Strażników Lewosławia.

2. Jednostką organizacyjną wspierającą organizację Kościoła jest Kuria Patriarsza.

ROZDZIAŁ II ŹRÓDŁA PRAWA

Art. 6. 1. Kościół opiera się na systemie prawa religijnego, uznawanym przez państwa-strony za część ich porządków prawnych.

2. Prawo religijne podlega kontroli zgodności sprawowanej przez Trybunał Strażników Lewosławia.

Art. 7. 1. Akty doktrynalne stanowią podstawę teologii lewosławnej, wskazują wiernym wolę bogów i prawo boskie oraz ukierunkowują życie członków Kościoła. Akty doktrynalne stanowią podstawę prawa religijnego.

2. Aktami doktrynalnymi są przede wszystkim spisane objawienia Patriarchy, spisane doktryny, święte pisma opisujące ścieżki bogów i inne powszechnie uznane akty o charakterze teologicznym.

3. Warunkiem uznania aktu doktrynalnego za obowiązujący jest jego zatwierdzenie przez Kolegium Doktrynalne.

Art. 8. Aktami powszechnie obowiązującego w Kościele prawa religijnego są uporządkowane hierarchicznie:

- 1) Konkordat Szkarłatu i Złota;
- 2) umowy międzynarodowe;
- 3) edykty Patriarchy;

2. Aktami prawa powszechnie obowiązującego na terytorium Kościoła Narodowego, który je wydał, są akty kanoniki narodowej.

Art. 9. 1. Konkordat Szkarłatu i Złota stanowi najwyższe prawo Kościoła.

2. Wątpliwości lub spory dotyczące interpretacji Konkordatu rozstrzyga Trybunał Strażników Lewosławia.

Art. 10. Umowy międzynarodowe w imieniu Kościoła zawiera i wypowiada Patriarcha Lewosławia za zgodą Rady Pięciu Promieni.

Art. 11. Edykty Patriarchy są wydawane w celu uzupełnienia lub harmonizacji prawa ustrojowego lub organizacyjnego Kościoła.

Art. 12. 1. Prawo wydawania aktów kanoniki lokalnej przysługuje każdemu Kościołowi Narodowemu.
2. Akty kanoniki lokalnej regulują każdą kwestię prawa religijnego nieuregulowaną przez pozostałe akty prawa religijnego.
3. Akty kanoniki lokalnej obowiązują wszystkich wiernych i uduchowionych Kościoła Narodowego.
4. Ustanowienie formy i hierarchii aktów kanoniki lokalnej leży w kompetencjach Kościołów Narodowych.

Art. 13. 1. Kościół może działać na podstawie zwyczaju, utrwalonego wśród wiernych i uduchowionych.
2. Wierny lub uduchowiony ma prawo wystąpić do Patriarchy z wnioskiem o uchylenie ostatecznych rozstrzygnięć opartych na zwyczaju, który jest niezgodny z prawem religijnym Kościoła. Patriarcha z urzędu może zakazać stosowania niezgodnego z prawem Kościoła zwyczaju.

ROZDZIAŁ III UDUCHOWIENI

Art. 14. 1. Uduchowieni służą Naratusowi, Piątce i Kościołowi całym swoim życiem, będąc znawcami ścieżek bogów i depozytariuszami ich mocy.
2. Uduchowieni są zobowiązani do zachowania lojalności duchowej wobec Patriarchy, nawet jeśli podlegają administracyjnej jurysdykcji Kościoła Narodowego.

Art. 15. 1. Uduchowieni przechodzą trzy stopnie święceń: Adept, Prałat oraz Egzarcha.
2. Stopnie Adepta i Prałata są nadawane suwerennie przez Kościoły Narodowe;
3. Stopień Egzarchy jest nadawany przez Kościoły Narodowe (*Exarchus Nationalis*) lub Radę Pięciu Promieni (*Exarchus Ecclesiae*).

Art. 16. 1. Adeptem zostaje wierny, który w ustalonym trybie złoży śluby jednemu z bogów Piątki.
2. Do zadań Adepta należy studiowanie ścieżek boga opiekuna oraz służba pomocnicza w świątyniach.

Art. 17. 1. Adept może zostać podniesiony do stopnia Prałata po ukończeniu szkolenia w Domu Profesji i wykazaniu się mistrzostwem w wybranej ścieżce.

2. Prałaci są pełnoprawnymi kapłanami Lewosławia, uprawnionymi do sprawowania rytuałów i pełnienia funkcji administracyjnych w Kościołach Narodowych.

Art. 18. 1. Prałat może zostać podniesiony do stopnia Egzarchy, jeżeli swoją działalnością wykazał mistrzostwo w stosowaniu mocy bogów.

2. Egzarchowie pełnią funkcje zwierzchników duchowych i inne wyższe stanowiska.

Art. 19. 1. Egzarcha Narodowy może zostać podniesiony do rangi Egzarchy Kościoła przez Radę Pięciu Promieni.

2. Egzarchowie Kościoła zachowują pierwszeństwo prestiżu nad Egzarchami Narodowymi.

3. Tylko Egzarchowie Kościoła mogą zostać mianowani Kardynałami i Archontami oraz pełnić funkcje w Patriarchacie Lewosławia.

Art. 20. 1. Niezależnie od stopnia święceń, uduchowieni kształcą się w ramach określonych profesji: teologów, mistrzów rytuałów, paladynów, uzdrowicieli, administratorów oraz sędziów.

2. Standardy nauczania i certyfikacja programów w Domach Profesji są nadzorowane przez Kurię Patriarszą, co gwarantuje jedność teologiczną Kościoła.

Art. 21. 1. Egzarcha Kościoła, który stanowi autorytet w swojej profesji oraz mistrzowsko posługuje się mocami Piątki i Naratusa, może uzyskać nadawany przez Patriarchę Lewosławia tytuł Archonta.

2. Autorytet archontów w sprawach określonej profesji jest niepodważalny i powinien być uwzględniany nawet przez Patriarchę.

ROZDZIAŁ IV

PATRIARCHA LEWOSŁAWIA

Art. 22. 1. Patriarcha Lewosławia jest najwyższym zwierzchnikiem duchowym Kościoła, następcą Pierwszego Nauczyciela Artrupa I Wybranego oraz gwarantem czystości wiary.

2. Patriarcha Lewosławia jest najwyższym zwierzchnikiem duchowym Kościoła, kieruje nim i prowadzi go ścieżkami bogów, wyznaczonymi przez Pierwszego Nauczyciela.

Art. 23. 1. Poza granicami Narathoru, w relacjach z Kościołami Narodowymi, Patriarcha występuje jako *Primus Inter Pares*, będąc najwyższym arbitrem doktrynalnym i strażnikiem jedności.

2. Patriarcha stoi na straży suwerenności całego Kościoła i jest jedynym uprawnionym do reprezentowania go w stosunkach zewnętrznych oraz zawierania umów międzynarodowych.
3. Wszelkie kompetencje Kościoła niezastrzeżone w niniejszym Konkordacie dla innych organów należą do Patriarchy.

Art. 24. 1. Patriarcha dokonuje formalnego uznania wyboru Prymasa dokonanego przez właściwy Kościół Narodowy, co stanowi akt uznania jedności z Kościołem.

2. Patriarcha ma prawo mianowania Archontów.

Art. 25. 1. Patriarcha sprawuje zwierzchnictwo nad Kurią Patriarszą.

2. Patriarcha powołuje i odwołuje legatów patriarszych, dyplomatów oraz kierowników urzędów Kurii Patriarszej.

Art. 26. 1. Patriarcha Lewosławia wybierany jest dożywotnio przez Radę Pięciu Promieni. Wybór musi zostać dokonany jednomyślnie.

2. Kandydatem na Patriarchę może być wyłącznie uduchowiony w stopniu Egzarchy, który w momencie wyboru nie pełni funkcji Kardynała Promienia.
3. W przypadku opróżnienia urzędu Patriarchy, obowiązek zwołania Rady Pięciu Promieni spoczywa na najstarszym stażem Kardynale Promienia.
4. Wybory zwołuje się w terminie 14 dni od dnia opróżnienia urzędu, na dzień przypadający nie później niż 30 dni od dnia opróżnienia urzędu.
5. Rada Pięciu Promieni oddaje głosy maksymalnie cztery razy każdego dnia obrad. Jeśli wymagana jednomyślność nie zostanie osiągnięta, głosowania są kontynuowane w dniach następnych aż do skutku.
6. W okresie opróżnienia urzędu Patriarchy, bieżące zadania Patriarchy w Kościele wykonuje Wielki Archont.
7. Nowo wybrany Patriarcha obejmuje pełnię władzy w momencie ogłoszenia wyniku wyboru i przyjęcia błogosławieństwa przez Radę.

ROZDZIAŁ V

RADA PIĘCIU PROMIENI

Art. 27. 1. Rada Pięciu Promieni jest najwyższym organem kolegialnym Kościoła, wspierającym Patriarchę w sprawowaniu duchowego zwierzchnictwa oraz koordynującym współpracę między Kościołami Narodowymi.

2. W skład Rady wchodzi:

- 1) Wielki Archont, jako przewodniczący Rady.
- 2) Pięciu Kardynałów Promienia reprezentujących każdego z bogów Piątki.

3. Rada Pięciu Promieni i jej członkowie służą Patriarsze pomocą w każdej sprawie Kościoła, działając jako strażnicy jedności i dogmatu.

Art. 28. 1. Wielki Archont jest powoływany dożywotnio przez Patriarchę spośród Archontów.
2. Nie można jednocześnie pełnić funkcji Wielkiego Archonta i Patriarchy.
3. Wielki Archont prowadzi bieżący zarząd nad pracami Rady oraz może, z upoważnienia Patriarchy, dokonywać w jego imieniu rytuałów patriarszych.

Art. 29. 1. Kardynała Promienia wybiera ogólne zgromadzenie Egzarchów, służących jednemu z bogów Piątki, na 5-letnią kadencję.

2. Każdy Kardynał Promienia reprezentuje interesy duchowionych swojej ścieżki oraz nadzoruje organizację wielkich świątyń danego bóstwa.

3. Kardynałowie Promienia noszą tradycyjne tytuły:

- 1) *Prominens Bellator Ignistrigoni* – Promień Wojenny Ignistrigona;
- 2) *Prominens Roboris Ursonis* – Promień Siły Ursona;
- 3) *Prominens Misericordiae Elyavriae* – Promień Miłosierdzia Elyavrii;
- 4) *Prominens Sapientiae Velmioris* – Promień Mądrości Velmiora;
- 5) *Prominens Ordinis Thalorgaris* – Promień Porządku Thalorgara.

Art. 30. Kardynał Promienia:

- 1) przewodniczy kultowi jednego z bogów Piątki;
- 2) nadzoruje organizację świątyń jednego z bogów Piątki;
- 3) odprawia mistyczne rytuały jednego z bogów Piątki;
- 4) wspiera Patriarchę w sprawach Kościoła.

Art. 31. Do kompetencji Rady Pięciu Promieni należy:

- 1) dokonywanie jednomyślnego wyboru Patriarchy Lewosławia;
- 2) opiniowanie edyktów Patriarchy przed ich wydaniem;
- 3) opiniowanie umów międzynarodowych przed ich zawarciem;
- 4) nadawanie stopnia Egzarchy Kościoła;
- 5) sprawowanie nadzoru nad Egzarchami Narodowymi i Egzarchami Kościoła;
- 6) wyrażanie opinii w przedmiocie zatwierdzenia nominacji Prymasów;
- 7) nadzór nad organizacją wielkich świątyń Piątki;
- 8) ogólne doradztwo Patriarsze.

Art. 31. Rada Pięciu Promieni czuwa nad lojalnością struktur Kościołów Narodowych wobec Patriarchatu oraz nad czystością doktryny.

ROZDZIAŁ VI
RADA EKUMENICZNA LEWOSŁAWIA

Art. 32. 1. Rada Ekumeniczna jest najwyższym organem kolegialnym Kościoła o charakterze opiniodawczym w sprawach dotyczących ogółu wspólnoty lewosławnej.

2. Rada stanowi forum jedności doktrynalnej oraz platformę wpływu dla najwyższych dostojników wywodzących się z Kościołów Narodowych.

Art. 33. W skład Rady Ekumenicznej wchodzi:

- 1) Patriarcha Lewosławia jako Przewodniczący;
- 2) Członkowie Rady Pięciu Promieni;
- 3) Kardynałowie niebędący członkami Rady Pięciu Promieni, zwani dalej Kardynałami Zwyczajnymi;
- 4) Archonci.

Art. 34. 1. Godność Kardynała Zwyczajnego jest najwyższym wyróżnieniem dla uduchowionych w stopniu Egzarchy Kościoła, stanowiącym wyniesienie do urzędu o wpływie ogólnokościelnym. Godność ta jest dożywotnia, chyba że Patriarcha postanowi o jej odebraniu.

2. Kardynałowie Zwyczajni są mianowani przez Patriarchę spośród Egzarchów Kościoła, po zasięgnięciu opinii Prymasa właściwego Kościoła Narodowego.

3. Kardynałowie Zwyczajni, zachowując swoje zadania i obowiązki w Kościołach Narodowych, z których się wywodzą, pełnią jednocześnie zadania specjalne zlecone przez Patriarchę, reprezentują głos swojego narodu w Radzie Ekumenicznej oraz mogą zostać przeniesieni do stałej służby w organach Kościoła lub Patriarchacie Lewosławia.

4. Godność Archonta oraz Kardynała mogą być sprawowane łącznie, przy czym Archonci zachowują pierwszeństwo w hierarchii prestiżu Kościoła.

Art. 35. Do kompetencji Rady Ekumenicznej należy:

- 1) wprowadzanie zmian w Konkordacie na wniosek Patriarchy lub Rady Pięciu Promieni, większością 2/3 głosów obecnych członków;
- 2) zatwierdzanie lokalnych aneksów doktrynalnych przedłożonych przez Kościoły Narodowe, zapewniając ich spójność z wolą Piątki;
- 3) rozstrzyganie sporów kompetencyjnych między Kościołami Narodowymi;
- 4) współdecydowanie o kluczowych kierunkach rozwoju Kościoła oraz relacjach z podmiotami zewnętrznymi.

Art. 36. 1. Radę Ekumeniczną zwołuje Patriarcha według potrzeb wynikających z dobra Kościoła. Zawiadomienie o sesji wraz z porządkiem obrad musi zostać wysłane do członków nie później niż 60 dni przed terminem sesji, aby umożliwić Kardynałom przybycie do Narathoru.

2. Patriarcha przewodniczy obradom Rady i posiada decydujący głos w przypadku braku rozstrzygnięcia w kwestiach nieobjętych wymogiem większości kwalifikowanej.

ROZDZIAŁ VII

KOLEGIUM DOKTRYNALNE

Art. 37. 1. Kolegium Doktrynalne jest organem Kościoła odpowiedzialnym za opracowanie aktów doktrynalnych oraz za aktualizację i interpretację tych aktów w oparciu o zdarzenia teologiczne.

2. Zdarzeniami teologicznymi są przede wszystkim objawienia Patriarchy, objawienia archontów oraz ważne wydarzenia kształtujące historię Kościoła i wskazujące wolę bogów.

3. Kolegium Doktrynalne dba o autentyczność i zgodność aktów doktrynalnych z wolą bogów.

Art. 38. 1. Kronikarzem objawienia może zostać kapłan lewosławny, którego wiedza i autorytet w zakresie doktryny i teologii lewosławnej są niepodważalne oraz który posiada stopień profesji teologa.

2. Kolegium Doktrynalne składa się z 12 kronikarzy objawienia

Art. 39. 1. Kronikarza objawienia powołuje Patriarcha spośród kandydatów wybranych przez Radę Pięciu Promieni na 8-letnią kadencję.

2. Kronikarz objawienia może zostać odwołany tylko jednomyślną decyzją Rady Pięciu Promieni.

Art. 40. 1. Kolegium Doktrynalne dokonuje oceny zdarzenia teologicznego, wskazując, czy może ono stanowić podstawę do opisanego go w teologii lewosławnej.

2. Ocena Kolegium Doktrynalnego następuje jednomyślnie.

Art. 41. 1. Kolegium Doktrynalne opracowuje i opiniuje aneksy doktrynalne dla Kościołów Narodowych.

2. Aneks doktrynalny pozwala na oficjalne włączenie lokalnych bóstw do panteonu lewosławnego.

3. Projekt aneksu, po pozytywnym zaopiniowaniu przez Kolegium, musi zostać zatwierdzony przez Radę Ekumeniczną.

ROZDZIAŁ VIII

KURIA PATRIARSZA

Art. 42. 1. Kuria Patriarsza stanowi centralną administrację Kościoła, prowadząc jego bieżące sprawy.

2. Kuria Patriarsza koncentruje swoje działania na dyplomacji, utrzymaniu jedności kultu oraz certyfikacji kadr i standardów nauczania.

3. Sprawy bieżące, administracyjne i finansowe o charakterze lokalnym pozostają w wyłącznej gestii administracji poszczególnych Kościołów Narodowych.

Art. 43. 1. Urzędami Kurii Patriarszej są:

1) Wielka Kancelaria – odpowiedzialna za politykę zagraniczną, relacje z państwami świeckimi oraz koordynację działań między Kościołami Narodowymi;

2) Dykasteria ds. Jedności Kultu Lewosławnego – dbająca o spójność kultu lewosławnego we wszystkich częściach Kościoła;

3) Dykasteria ds. Uduchowionych – nadzorująca proces rejestracji stopni nadawanych lokalnie;

4) Dykasteria ds. Domów Profesji Kościelnych – odpowiedzialna za certyfikację programów nauczania i nadzór nad standardami kształcenia Adeptów i Prałatów;

5) Dykasteria ds. Lewosławnych Zakonów Rycerskich – sprawująca nadzór nad zbrojnymi organizacjami Kościoła;

6) Archiwum Głosu i Biuro Ewidencji Dusz – urzędy dokumentacyjne i statystyczne.

2. Patriarcha może tworzyć nowe urzędy Kurii lub znosić istniejące w drodze edyktu.

Art. 44. 1. Patriarcha jest najwyższym zwierzchnikiem Kurii Patriarszej, wyznacza kierunki jej działalności i sprawuje nadzór nad jej pracami.

2. Na czele Wielkiej Kancelarii stoi Wielki Kanclerz, mianowany przez Patriarchę. Wielki Kanclerz pełni funkcję pierwszego dyplomaty Kościoła.

3. Na czele dykasterii i innych urzędów stoją Prefekci.

4. Wielki Kanclerz i Prefekci są mianowani spośród Kardynałów Zwyczajnych i odpowiadają za działanie urzędów bezpośrednio przed Patriarchą.

Art. 45. 1. Kuria Patriarsza działa zgodnie z zasadą pomocniczości, interweniując w sprawy wewnętrzne Kościołów Narodowych tylko wtedy, gdy wymagają tego nadrzędne interesy jedności Kościoła lub czystości dogmatu.

2. Decyzje Kurii w zakresie certyfikacji Domów Profesji oraz akredytacji stopni są wiążące dla struktur narodowych.

3. Każdy Kościół Narodowy ma prawo delegować swojego przedstawiciela w stopniu Prałata lub Egzarchy do pracy w strukturach Kurii Patriarszej, celem zdobywania doświadczenia w administracji centralnej.

ROZDZIAŁ IX

WYMIAR BOSKIEJ SPRAWIEDLIWOŚCI

Art. 46. 1. Wymiar Boskiej Sprawiedliwości w Kościele jest sprawowany przez Trybunał Boskiej Sprawiedliwości oraz przez Trybunał Strażników Lewosławia.

2. Trybunały wydają wyroki w imieniu bogów, a sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawiśli i podlegają jedynie woli bogów oraz przepisom niniejszego Konkordatu.

3. System sędowniczy Kościoła opiera się na zasadzie dualizmu: pełnej autonomii sądów narodowych w sprawach wewnętrznych oraz jurysdykcji centralnej Kościoła w sprawach najwyższej instancji i sporach ogólnokościelnych.

Art. 47. 1. Trybunał Boskiej Sprawiedliwości jest najwyższym organem sądowym Kościoła w sprawach wiary i dogmatu.

2. Do wyłącznej kompetencji Trybunału Boskiej Sprawiedliwości należy:

1) orzekanie w sprawach nadzwyczajnych środków zaskarżenia od wyroków kościelnych sądów narodowych;

2) sądenie uduchowionych w stopniu Egzarchy oraz Archontów w sprawach o zbrodnie przeciwko Kościołowi;

3) rozstrzyganie w sprawach nadużycia mocy boskich lub posługiwania się mocami istot nieuznanych przez Kościół.

3. W skład Trybunału wchodzi dziewiętnastu Sędziów Prawdy mianowanych przez Patriarchę.

Art. 48. 1. Trybunał Strażników Lewosławia pełni funkcję organu arbitrażowego oraz strażnika porządku i jedności prawnej Kościoła.

2. Do kompetencji Trybunału Strażników należy:

1) rozstrzyganie sporów prawnych i terytorialnych między Kościołami Narodowymi;

2) orzekanie o zgodności prawa religijnego z Konkordatem na wniosek Patriarchy, Rady Pięciu Promieni, Rady Ekumenicznej lub Kolegium Doktrynalnego;

3) orzekanie w sprawach interpretacji Konkordatu;

4) sądenie spraw dotyczących zdrady na rzecz wrogów Kościoła lub układania się z istotami demonicznymi.

3. W skład Trybunału wchodzi dziewięciu Strażników Lewosławia mianowanych dożywotnio przez Patriarchę. Przewodniczący Trybunału nosi tytuł Arcystrażnika Lewosławia (*Arcicustos Levoslaviae*).

Art. 49. 1. Sędzią Prawdy lub Strażnikiem Lewosławia może zostać wyłącznie uduchowiony w stopniu Egzarchy, mający nadany stopień profesji sędziego oraz wyróżniający się nieskazitelną postawą etyczną.

2. Sędziego Prawdy lub Strażnika Lewosławia można usunąć z urzędu jedynie w przypadku utraty zaufania boskiego, stwierdzonej prawomocnym wyrokiem Trybunału Strażników Lewosławia.

ROZDZIAŁ X KOŚCIOŁY NARODOWE

Art. 50. 1. Kościoły Narodowe pozostają w nierozdzielnej jedności doktrynalnej z Kościołem, uznając duchowy prymat Patriarchy jako *Primus Inter Pares*.

2. Sposób organizacji, podziału kompetencji i nazewnictwa organów Kościołów Narodowych pozostaje wyłączną kompetencją władz Kościołów Narodowych, z zastrzeżeniem uwzględnienia zasad wynikających z niniejszego Konkordatu.

Art. 51. 1. Na czele Kościoła Narodowego stoi Prymas.

2. Prymas jest wybierany zgodnie z wewnętrznymi regulacjami Kościoła Narodowego spośród Egzarchów lub Archontów wywodzących się z danego narodu.

3. Wybór dokonany przez Kościół Narodowy wymaga formalnego uznania przez Patriarchę, co stanowi akt uznania jedności Kościoła.

4. Prymas sprawuje pełnię władzy administracyjnej w swoim Kościele, organizuje lokalną kurię oraz nadzoruje działalność uduchowionych na podległym terytorium.

5. Przepisy ust. 1-4 nie stoją na przeszkodzie uznania zwierzchnictwa monarchy państwa narodowego nad Kościołem Narodowym.

Art. 52. 1. Najwyższym organem ustawodawczym w Kościele Narodowym jest określony przez ten Kościół organ kolegialny, w którego składzie powinni znajdować się egzarchowie i archonci Kościoła Narodowego.

2. Organ ustawodawczy ma prawo do wydawania aktów kanoniki lokalnej regulujących administrację, finanse, sądownictwo niższej instancji oraz wewnętrzną organizację kultu.

3. Prawo narodowe nie może naruszać postanowień niniejszej prawa religijnego powszechnie obowiązującego w całym Kościele. Prawo narodowe może jednak określić formę kontroli zgodności prawa religijnego z systemem prawnym państwa.

Art. 53. 1. Kościoły Narodowe posiadają wyłączną suwerenność w zakresie nadawania stopni Adepta oraz Prałata.

2. Prymas decyduje o przydziale siedzib dla uduchowionych stopni lokalnych oraz o powoływaniu przeorów świątyń.

3. Każdy awans na stopień Prałata powinien zostać zgłoszony do Centralnego Rejestru w Narathorze.

Art. 54. 1. Kościół Narodowy ma prawo do pielęgnowania lokalnych tradycji religijnych oraz kultu bóstw mniejszych.

2. Włączenie lokalnego bóstwa do oficjalnego kultu następuje poprzez Aneks Doktrynalny, który po zaopiniowaniu przez Kolegium Doktrynalne musi zostać zatwierdzony przez Radę Ekumeniczną.

Art. 55. 1. Kościoły Narodowe zarządzają własnym majątkiem, budżetem oraz systemem danin religijnych.

2. Każdy Kościół Narodowy jest zobowiązany do przekazywania dobrowolnej, lecz regularnej daniny na rzecz utrzymania Patriarchatu Narathoru jako wspólnego centrum jedności.

ROZDZIAŁ XI

DOMY PROFESJI KOŚCIELNYCH

Art. 56. 1. Domy Profesji Kościelnych są jedynymi uprawnionymi placówkami szkoleniowymi, w których uduchowieni uzyskują wiedzę specjalistyczną oraz stopnie profesji.

2. Każdy uduchowiony, od dnia uzyskania stopnia Adepta, podlega przydziałowi do jednego z Domów Profesji.

3. Szkolenie ma na celu przygotowanie uduchowionego do pełnienia konkretnej roli w strukturach Kościoła oraz biegłego posługiwania się mocą bogów.

Art. 57. W Kościele ustanawia się sześć wyspecjalizowanych Domów Profesji:

- 1) Dom Nauki i Teologii – kształcący teologów i kronikarzy;
- 2) Dom Rytuałów – kształcący mistrzów rytuałów;
- 3) Dom Paladynów – kształcący zbrojne ramię Kościoła;
- 4) Dom Uzdrowicieli – kształcący mistrzów mocy leczniczych;
- 5) Dom Administratorów – kształcący kadry urzędnicze i dyplomatyczne;
- 6) Dom Boskiej Sprawiedliwości – kształcący sędziów.

Art. 58. 1. Standardy nauczania, programy szkoleniowe oraz kryteria nadawania stopni profesji są certyfikowane przez Dykasterię ds. Domów Profesji.

2. Kościoły Narodowe mają prawo do prowadzenia własnych filii Domów Profesji na swoim terytorium, pod warunkiem zachowania standardów wyznaczonych przez Kurię Patriarszą.

3. Certyfikacja centralna gwarantuje, że stopień profesji uzyskany w jednym Kościele Narodowym jest uznawany w całym Kościele.

Art. 59. 1. Na czele każdego Domu Profesji stoi Kapituła, składająca się z Archontów wyspecjalizowanych w danej dziedzinie.

2. Kapituła określa szczegółowe ramy nauczania, przeprowadza egzaminy końcowe i nadaje stopnie profesji.

3. Bieżący zarząd nad Domem sprawuje Rektor, wybierany przez Kapitułę na 4-letnią kadencję. Rektor odpowiada za dyscyplinę i budżet placówki.

Art. 60. 1. Ukończenie szkolenia i uzyskanie stopnia profesji jest warunkiem koniecznym do ubiegania się o stopień święceń Prałata.

2. Stopień profesji określa zakres uprawnień duchowieńskiego.

3. Duchowieństwo posiadający stopień profesji może przystąpić do szkolenia dodatkowego w innym Domu, celem poszerzenia swoich kompetencji.

ROZDZIAŁ XII

ŚWIĄTYNIE I KULT LOKALNY

Art. 61. 1. Świątynia lewosławna jest centrum lokalnego kultu, miejscem modlitwy, studiów oraz stałą siedzibą duchowieństwa.

2. Świątynia może być poświęcona jednemu lub kilku bogom z panteonu lewosławnego.

3. Organizacja kultu w ramach Kościołów Narodowych skupia się wokół świątyń, które stanowią podstawowe jednostki wspólnoty wiernych.

Art. 62. 1. Na czele każdej świątyni stoi Przeor, który sprawuje zwierzchnictwo nad wszystkimi duchowieństwami przydzielonymi do pracy w świątyni.

2. Przeora powołuje Prymas właściwego Kościoła Narodowego spośród kapłanów w stopniu Prałata, którzy wykazali się co najmniej pięcioletnim stażem pracy w strukturach świątynnych.

Art. 63. Do zadań Przeora należy w szczególności:

- 1) organizacja życia wspólnoty duchowieństwa i wiernych;
- 2) zarządzanie majątkiem świątynnym oraz dbanie o stan techniczny obiektów sakralnych;
- 3) organizacja zasobów i aprowizacji dla mieszkańców siedziby;
- 4) sprawowanie nadzoru nad strażą świątynną.

Art. 64. 1. Duchowieństwo posiadające siedzibę w świątyni są zobowiązani do pracy na jej rzecz, prowadzenia rytuałów, nauczania wiernych oraz godnego reprezentowania Kościoła w regionie.

2. Życie w świątyni musi być prowadzone zgodnie z zasadami profesji oraz ślubami złożonymi bogom.

Art. 65. 1. Bezpieczeństwo świątyni oraz duchowieństwa zapewnia Straż Świątynna — umundurowana formacja obronna.

2. Strażnikiem świątynnym może zostać wyłącznie duchowieństwo posiadające stopień profesji paladyna.

3. Strażników mianuje Prymas na wniosek Przeora, a ich koszary znajdują się bezpośrednio na obszarze świątyni.

4. Strażnicy świątynni są zobowiązani do lojalności wobec Przeora i obrony dóbr Kościoła przed bezprawnymi atakami.

Art. 66. Prawo do tworzenia nowych świątyń w Kościele jest zhierarchizowane:

1) świątynie mniejszych bogów (w tym lokalnych panteonów) tworzy Prymas na terytorium Kościoła Narodowego;

2) świątynie konkretnego boga z Piątki tworzy właściwy Kardynał Promienia lub Prymas;

3) Wielkie Świątynie Piątki tworzy Rada Pięciu Promieni jako miejsca o znaczeniu ogólnokościelnym;

4) świątynie Naratusa, jako Najwyższego Opiekuna, tworzy wyłącznie Patriarcha.

ROZDZIAŁ XIII

LEWOSŁAWNE ZAKONY RYCERSKIE

Art. 67. 1. Patriarcha może tworzyć Lewosławne Zakony Rycerskie jako wyspecjalizowane, zbrojne organizacje służące ochronie wiary i interesów Kościoła.

2. Każdy Zakon jest bezpośrednio podległy Patriarsze, który jest jego najwyższym zwierzchnikiem.

3. Patriarcha, powołując Zakon, nadaje mu nazwę, powołanie, herb, statut oraz określa terytorium jego działalności.

Art. 68. 1. Terytorium nadane Zakonowi stanowi autonomiczną jednostkę administracyjną Kościoła, której ranga jest równa Kościołowi Narodowemu.

2. Zakon ma prawo do tworzenia na swoim terytorium własnych struktur państwowych i sprawowania jurysdykcji nad mieszkańcami, o ile jego prawo nie stoi w sprzeczności z prawem religijnym powszechnie obowiązującym w całym Kościele.

3. Działalność Zakonów podlega stałemu nadzorowi Dykasterii ds. Lewosławnych Zakonów Rycerskich w Narathorze.

Art. 69. 1. Podstawowym zadaniem Zakonów Rycerskich jest obrona wiernych oraz uduchowionych przed wrogami Lewosławia, zarówno na terytorium zakonnym, jak i wszędzie tam, gdzie ich obecność jest wymagana interesem Kościoła.

2. Członkiem Zakonu może zostać uduchowiony, który posiada stopień profesji paladyna.

3. Członków Zakonu mianuje Wielki Mistrz, przy czym każdy członek zachowuje prawo do rezygnacji z członkostwa w dowolnym momencie.

- Art. 70.** 1. Na czele Lewosławnego Zakonu Rycerskiego stoi Wielki Mistrz, powoływany przez Patriarchę spośród członków Zakonu w stopniu Egzarchy.
2. Wielki Mistrz na terytorium zakonnym wykonuje zadania i posiada uprawnienia równe Prymasowi Kościoła Narodowego.
3. Wielki Mistrz sprawuje pełne zwierzchnictwo nad wszystkimi członkami Zakonu oraz administracją zakonną.

ROZDZIAŁ XIV

POSTANOWIENIA KOŃCOWE I PRZEPISY PRZEJŚCIOWE

- Art. 71.** 1. Konkordat stanowi najwyższy i podstawowy akt prawny organizujący Święty Kościół Lewosławia.
2. Wszelkie dotychczasowe akty prawne regulujące ustrój Kościoła, w tym Statut z dnia 09.08.2025 r., tracą moc w zakresie uregulowanym Konkordatem.

Art. 72. 1. Z dniem wejścia w życie Konkordatu, dotychczasowe stopnie święceń ulegają automatycznemu przekształceniu:

- 1) stopień płomycznika staje się stopniem Adepta;
- 2) stopień iskry staje się stopniem Prałata;
- 3) stopień promiennika staje się stopniem Egzarchy.

2. Dotychczasowe tytuły Archontów zostają utrzymane i podlegają ochronie zgodnie z nowymi przepisami o mędrkach Kościoła.

Art. 73. 1. Dotychczasowe metropolie zostają z mocy prawa przekształcone w Kościoły Narodowe.

2. Prymasi pełniący funkcje w dniu wejścia w życie Konkordatu zachowują swoje urzędy.

Art. 74. 1. Konkordat wchodzi w życie z dniem ratyfikacji przez wszystkie strony.

2. Patriarcha wyznacza termin 180 dni na dostosowanie aktów lokalnych do przepisów niniejszego Konkordatu.